

Anonimizuota versija

Vertimas

C-105/20–1

Byla C-105/20

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2020 m. vasario 27 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Tribunal du travail de Nivelles (Belgija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2020 m. vasario 3 d.

Pareiškėja:

UF

Atsakovė:

Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres)

Tribunal du travail du Brabant wallon

Nivelio skyriaus

5 kolegijos

Sprendimas (orig. p. 2)

BYLOJE

UF, <...>,

pareiškėja ir į bylą įtraukta šalis,

<...>

PRIEŠ

1. A.S.B.L. PARTENA, Assurances Sociales pour Travailleurs Indépendants,

<...>

atsakovę,

<...>

2. L'INSTITUT NATIONAL D'ASSURANCES SOCIALES POUR TRAVAILLEURS INDÉPENDANTS, sutrumpintai – INASTI,

<...>

antrąją atsakovę,

<...>

IR PRIEŠ

UNION NATIONALE DES MUTUALITÉS LIBRES (PARTENAMUT), SUTRUMPINTAI – UNMLIBRES, pripažintą draudimo įstaigą privalomo sveikatos (negalios) draudimo srityje, <...> toliau – UNML arba PARTENAMUT,

į bylą įtrauktą šalį – atsakovę

<...>

* * *

<...> (orig. p. 3)

I. INFORMACIJA APIE PROCESĄ

<...> [procesas nacionaliniame teisme]

II. BYLOS DALYKAS

2006 m. spalio 23 d. ieškiniu UF paprašė, kad ASBL PARTENA, UNMLIBRES (kuriai yra pavaldi PARTENAMUT) ir INASTI solidariai <...> būtų nurodyta sumokėti 2 041,91 euro sumą savarankiškai dirbančioms darbuotojoms kaip vienkartinę motinystės pašalpą.

<...> [prašymas priteisti bylinėjimosi išlaidas]

III. FAKTINĖS APLINKYBĖS <...>

<...>

– <...> (orig. p. 4)

– 2017 m. gegužės 11 d. sprendimu kitos sudėties teismas:

– <...>

– <...> pateikė Europos Sąjungos Teisingumo Teismui <...> du prejudicinius klausimus <...>:

<...> [pateikiami tokie patys prejudiciniai klausimai, kokie nurodyti rezoliucinėje dalyje]

– <...>. (orig. p. 5)

– 2017 m. spalio 5 d. [2017 m. spalio 5 d. Nutartis, OL, C-321/17, nepaskelbta Rink., EU:C:2017:741] Europos Sąjungos Teisingumo Teismas <...> prašymą priimti prejudicinį sprendimą pripažino akivaizdžiai nepriimtiniu dėl šių priežasčių:

– nenurodyta daug pagrindinės bylos faktinių aplinkybių. <...>;

– sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą nenurodytos priežastys, dėl kurių UF negali būti skirta vienkartinė pašalpa, numatyta savarankiškai dirbantiems asmenims, taikant motinystės išmokų draudimą;

– su pagrindine byla susiję teisės aktai <...>: teikdamas klausimus prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas remiasi 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretu. Vis dėlto, savo sprendime jis nenurodo šio dekreto nuostatų, kurios gali būti taikomos pagrindinėje byloje, turinio;

– prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neįvykdė reikalavimo tiksliai ir aiškiai nurodyti, kodėl jis mano, kad toks išaiškinimas yra reikalingas arba naudingas, siekiant priimti sprendimą pagrindinėje byloje. Beje, nepaaiškintas Sąjungos teisės ir pagrindinėje byloje taikytinų nacionalinės teisės aktų ryšys.

Teisingumo Teismas nusprendė <...>: „*Vis dėlto reikia pažymėti, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas išsaugo galimybę pateikti naują prašymą priimti prejudicinį sprendimą, kai galės pateikti Teisingumo Teismui visą informaciją, kuria remdamasis pastarasis galėtų priimti sprendimą (šiuo klausimu žr. 2016 m. gegužės 12 d. Nutarties Security Service ir kt., C-692/15–C-694/15, EU:C:2016:344, 30 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją)*“.

- 2018 m. gruodžio 28 d. UF paprašė išspręsti bylą teisme, pažymėdama, kad prejudicinį klausimą Europos Sąjungos Teisingumo Teismui pateikęs teismas turi patikslinti bylos faktines aplinkybes ir nurodyti Belgijos teisės aktus.

<...>[Procesas nacionaliniame teisme] (**orig. p. 6**)

IV. SVARSTYMAS

A. Bylos aplinkybės

<...>

Pareiškėja siūlo Europos Sąjungos Teisingumo Teismui pateikti šią informaciją:

- 1 Nuo 2002 m. sausio iki 2010 m. gruodžio mėn. ji vykdė profesinę veiklą dvejose vietose ir jai tuo pačiu metu buvo taikomos dvi atskiros sistemos:
  - pagal darbo sutartį puse etato (50 proc.) dirbo asistente universitete,
  - papildomai savarankiškai dirbo advokate Briuselio advokatūroje.

Tuo laikotarpiu UF mokėjo įmokas į savarankiškai dirbančių asmenų sistemą ir savarankiškai papildomai mokėjo socialines įmokas.

Vis dėlto, atsižvelgiant į jos pajamas iš savarankiškos profesinės veiklos, minėtos įmokos buvo apskaičiuotos ne remiantis savarankiškam papildomam darbui taikoma norma, o pagal savarankiškai pagrindinį darbą dirbančių asmenų sistemą, t. y. 4 234,16 euro už 2006 m.

- 2 2006 m. kovo 1 d. UF susilaukė vaiko <...>.
- 3 Kaip pagal darbo sutartį dirbantis asmuo 2006 m. gegužės mėn. ji gavo 3 458,54 eurų motinystės išmoką neatskaičius mokesčių.

Ši suma apskaičiuota taikant pagal darbo sutartį dirbantiems darbuotojams nustatytą sistemą, t. y. pirmąsias 30 dienų mokama 82 proc. jos darbo užmokesčio už [darbą] puse etato universitete, o vėliau, kitus du mėnesius – 75 proc. to paties darbo užmokesčio.

Taigi motinystės išmoka susijusi tik su dalimi UF profesinės veiklos, t. y. jos darbu pagal darbo sutartį; nagrinėjamu atveju ši išmoka mokama tris mėnesius ir siekia apytiksliai 1 000 eurų sumą per mėnesį atskaičius mokesčius.

Kiek tai susiję su savarankišku darbu, UF negaus motinystės išmokos; ji turės ne tik nutraukti darbinę veiklą, bet taip pat toliau mokėti socialines įmokas, kurias privalo mokėti savarankiškai dirbantys asmenys, nes nėra numatyta, kad motinystės atostogų laikotarpiu nuo šių įmokų mokėjimo atleidžiama.

Taigi, jeigu atsižvelgtume į UF atlyginimą universitete ir iš advokatės praktikos gaunamas pajamas, faktiškai jos gaunama suma yra ženkliai mažesnė nei jos anksčiau gautos pajamos. (**orig. p. 7**)

Iš tikrųjų per 9 mėnesius, kuriuos ji dirbo 2006 m. (kiti 3 mėnesiai įskaičiuoti į motinystės atostogų laikotarpį), UF gavo 11 274,02 euro (neatskaičius mokesčių) darbo užmokestį iš universiteto ir 27 480 eurų (neatskaičius mokesčių) kaip advokatės honorarą.

<...>

- 4 Siekdama, kad būtų tinkamai atsižvelgta į jos motinystės atostogų laikotarpį, UF, remdamasi savo savarankiškai dirbančio asmens statusu, pateikė <...> prašymą skirti vienkartinę išmoką pagal motinystės išmokų draudimo sistemą.

Ši vienkartinė išmoka siekia 2 041,91 euro neatskaičius mokesčių.

Šio prašymo nepatenkino nei PARTENA, nei PARTENAMUT, nei UNMLIBRES.

Laikotarpiu, su kuriuo susijusi ši išmoka, UF draudžiama imtis bet kokios profesinės veiklos.

UF buvo motinystės atostogose ir kadangi ji pasinaudojo visu šiuo laikotarpiu prieš gimdymą ir po jo, nedirbo 3 mėnesius, t. y. nuo 2006 m. vasario mėn. iki 2006 m. birželio mėn. vidurio.

Vis dėlto šiuo laikotarpiu ji toliau mokėjo savo savarankiškai dirbančio asmens socialines įmokas, nes šių įmokų suma apskaičiuojama už ketvirtį (UF savarankiškai dirbo iki 2006 m. vasario mėn. vidurio ir nuo 2006 m. birželio mėn. vidurio).

- 5 2006 m. rugsėjo 4 d. raštu UF advokatas kreipėsi į PARTENA dėl prašymo skirti vienkartinę išmoką pagal motinystės išmokų draudimo sistemą.

2006 m. rugsėjo 25 d. raštu PARTENA atsakė, kad motinystės išmoka pasirūpino UF savidraudos draugija.

2006 m. spalio 23 d. UF pareiškė ieškinį dėl šio sprendimo <...>.

- 6 2006 m. spalio 25 d. PARTENAMUT nusiuntė UF klausimyną dėl motinystės išmokos skyrimo savarankiškai dirbančiam asmeniui.

- 7 2006 m. lapkričio 9 d. PARTENA patvirtino UF advokatui atsisakanti išmokėti motinystės išmoką. (**orig. p. 8**)

2006 m. spalio 23 d. ieškinyje <...> UF prašė, kad ASBL PARTENA, UNION NATIONALE DES MUTUALITES LIBRES, toliau – UNMLIBRES (kuriai yra pavaldi PARTENAMUT) ir INASTI solidariai <...> būtų nurodyta sumokėti

2 041,91 euro sumą savarankiškai dirbančioms darbuotojoms kaip vienkartinę motinystės pašalpą.

<...> [prašymas priteisti bylinėjimosi išlaidas]

8 <...>

– <...>. [proceso nacionaliniame teisme informacija]

9 2017 m. gegužės 11 d. sprendimu *Tribunal du travail du Brabant wallon, Division Nivelles* (Valonų Brabanto darbo bylų teismo Nivelio skyrius):

– <...>;

– prieš priimdamas sprendimą pateikė Europos Sąjungos Teisingumo Teismui <...> du prejudicinius klausimus <...>:

<...> (**orig. p. 9**) <...> [pakartojami prejudiciniai klausimai]

Teismas ketina remtis šia faktinių aplinkybių analize.

B. Prejudicinio klausimo teisinis pagrindas

1. Vienkartinė išmoka taikant motinystės išmokų draudimą ir tinkamos įmokos

Ieškovė pažymi <...>:

1 Belgijoje socialinės apsaugos sistema nuo pat pradžių atitinka „bismarkišką“ tradiciją. Ji iš esmės sukurta kaip „draudimas“:

1° Ji taikoma darbuotojams ir jų šeimos nariams, suteikiant apsaugą nuo pasekmių praradus darbą, t. y. netekus darbo, nedarbingumo, darbuotojo mirties atveju, sulaukus pensinio amžiaus.

2° Ji finansuojama iš darbuotojų ir darbdavių mokamų socialinių įmokų.

3° Ji taikoma asmenims, kurie prisidėjo prie jos finansavimo, t. y. kurie pakankamai ilgai dirbo ir mokėjo įmokas.

4° Ją valdo darbuotojų ir darbdavių atstovai.

„Draustumo principas“ turi įtakos teisės į išmokas pobūdžiui ir pareigai mokėti įmokas.

Viena vertus, **išmokos yra atlygis už indėlių finansuojant sistemą**. Iš esmės galima teigti, kad teisės į išmoką suteikimas susijęs su dviem klausimais: ar darbuotojas pakankamai prisidėjo prie sistemos finansavimo? Ar rizika pasitvirtino? Žinoma, nustatyta daug su šia teise susijusių sąlygų. Vis dėlto taip

sukurtoje sistemoje, neatsižvelgiama į sąlygas, susijusias, be kita ko, su nuopelnais arba poreikiu.

Kita vertus, **mokant įmokas užsitikrinama, kad draudimas bus taikomas, jeigu rizika, kuriai jis taikomas, pasitvirtins.** Mokant įmokas suteikiama teisė į išmokas. Tas pats galioja draudimo išmokų atveju privataus draudimo srityje. Todėl darbuotojas, kuris mokėjo įmokas, gali remtis subjektine teise į socialines išmokas teisės aktuose nustatyta tvarka. Kita vertus, jis neturi subjektinės teisės į įmokas: jis negali prašyti nei jas gražinti, nei gauti išmokas, kurios būtų lygiavertės sumokėtoms įmokoms.

Socialinės apsaugos išmoka motinystės atostogų atveju (orig. p. 10)

- 2 Belgijoje motinystės atostogos priskiriamos prie privalomojo sveikatos draudimo srities. Belgijos jurisprudencijoje (2013 m. kovo 28 d. *Cour constitutionnelle* (Konstitucinė Taryba) sprendimas Nr. 51/2013) jau buvo nuspręsta, kad privalomojo sveikatos draudimo srityje Belgijos teisės aktai pažeidžia Konstitucijos 10 ir 11 straipsnius, kai darbuotojui, kuris puse etato dirba pagal darbo sutartį ir puse etato dirba savarankiškai, neleidžiama gauti nedarbingumo pažymėjimo tik dėl vienos profesinės veiklos, taip minėtą darbuotoją priverčiant sustabdyti visą savo darbinę veiklą, nors jo nedarbingumą lėmusi priežastis yra susijusi tik su viena jos vykdoma profesine veikla.

Pagal Belgijos teisę taikomos dvi skirtingos sistemos, atsižvelgiant į darbuotojo veiklą ir jam taikomą socialinės apsaugos sistemą, t. y. pagal darbo sutartį arba savarankiškai dirbantiems darbuotojams.

Kiek tai susiję su išmokomis pagal darbo sutartį dirbusiai darbuotojai, taikomos šios Belgijos teisės nuostatos:

- **Pirma, *Loi du 14 juillet 1994 relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités* (1994 m. liepos 14 d. įstatymas dėl privalomojo sveikatos draudimo ir išmokų)** aiškiai numatyta, kad vadinamoji „motinystės išmoka“ pagal darbo sutartį dirbančioms darbuotojoms mokama su sąlyga, kad jos nutraukė bet kokią darbinę veiklą (113 straipsnis);
- **Antra, *Arrêté royal du 3 juillet 1996 portant exécution de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités* (1996 m. liepos 3 d. Karaliaus dekretas, kuriuo įgyvendinamas Įstatymas dėl privalomojo sveikatos draudimo ir išmokų) (tuo metu taikomos redakcijos) numatyta: „Nustatoma konsoliduoto įstatymo 113 straipsnio 3 pastraipoje nurodyto prarasto darbo užmokesčio 75,5 proc. dydžio motinystės išmokos norma, taikoma pirmąsias trisdešimt motinystės atostogų dienų, kaip tai nustatyta konsoliduoto įstatymo 114 ir 115 straipsniuose, ir to paties darbo užmokesčio 75 proc. dydžio norma nuo šio laikotarpio trisdešimt pirmos dienos.**

Vis dėlto, per pirmąsias trisdešimt (motinystės apsaugos) laikotarpio dienų konsoliduoto įstatymo 86 straipsnio 1 dalies 1 punkto a ir b papunkčiuose

nurodytiems išmokų gavėjams skiriama motinystės išmoka, siekianti 82 proc. minėto prarasto darbo užmokesčio, netaikant 113 straipsnio 3 pastraipoje numatytų ribojimų dėl darbo užmokesčio“ [jo 216 straipsnyje] <...>

Kiek tai susiję su išmokas savarankiškai dirbusiai darbuotojai, taikomos šios Belgijos teisės nuostatos:

- 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekreto dėl savarankiškai dirbantiems asmenims ir jiems padedantiems sutuoktiniams išmokų draudimo ir motinystės išmokų draudimo (galiojantis nuo 2003 m. sausio 1 d.), 94 ir paskesniuose straipsniuose nustatyta, kad savarankiškai dirbantiems asmenims skiriama vienkartinė motinystės išmoka;
- vis dėlto minėto dekreto 97 straipsnyje numatyta: „*Skiriama motinystės išmoka sumažinama išmokų, kurių motinystės išmokos gavėjas gali prašyti pagal 1994 m. liepos 14 d. konsoliduotą įstatymą dėl privalomojo sveikatos draudimo ir išmokų (motinystės atostogų savaitės, nurodytos 93 straipsnyje), suma“.*

Per visą motinystės atostogų laikotarpį savarankiškai dirbantis asmuo privalo toliau mokėti socialines įmokas, taigi prisidėti finansuojant savarankiškai dirbančių asmenų draudimo sistemą. **(orig. p. 11)**

Iš tikrųjų, kalbant apie darbuotojos, kuri įmokas moka ir kaip pagal darbo sutartį dirbanti darbuotoja, ir papildomai kaip savarankiškai dirbantis asmuo, padėti, reikšmingos nuostatos išdėstytos 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekrete. Pagal šį dekretą savarankiškai papildomai dirbančioms darbuotojoms nesuteikiama teisė gauti motinystės išmoką motyvuojant tuo, kad jos nemoka įmokų į pagrindinę draudimo sistemą (šiuo atveju taip nėra) ir kad iš principo joms suteikiama teisė į motinystės išmoką pagal kitą socialinio draudimo sistemą.

1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekreto 3 straipsnyje teisės į išmoką nesuteikiančios nuostatos suformuluotos taip:

„Šiuo dekretu nustatyta draudimo sistema taikoma:

1. Savarankiškai dirbantiems asmenims, kuriems taikomas 1967 m. liepos 27 d. Karaliaus dekretas Nr. 38, išskyrus <...>

b) įmokų mokėtojus, kurie pagal minėto Karaliaus dekreto 12 straipsnio 21 dalį neprivalo mokėti jokių įmokų arba privalo mokėti tik sumažintas įmokas“ (išskirta mano).

Savarankiškai dirbančio asmens papildomai mokamų įmokų sumos nustatymo taisyklės nurodytos 1967 m. liepos 27 d. Karaliaus dekreto Nr. 38 12 straipsnio 2 dalyje, kurioje apibrėžiamas savarankiškai dirbančių asmenų socialinis statusas ir kuri suformuluota taip:

„Įmokų mokėtojas, kuris be veiklos, dėl kurios jam taikomas šis dekretas, paprastai užsiima kita pagrindine profesine veikla, neprivalo mokėti įmokų, jeigu jo, kaip savarankiško darbuotojo, pajamos iš profesinės veiklos, gautos per 11 straipsnio 2 dalyje nurodytus įmokų mokėjimo metus, nesiekia 405,60 euro. Kai minėtos pajamos siekia bent 405,60 euro, įmokų mokėtojas privalo mokėti tokias metines įmokas <...>“.

Taigi jame numatyta, kad papildomai apdraustas savarankiškai dirbantis asmuo neprivalo mokėti jokių įmokų ar tik sumažintas socialines įmokas.

1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretu nustatant tokią tvarką neatsižvelgiama į savarankiškai dirbančio asmens faktiškai sumokėtas socialines įmokas, taigi nėra galimybės atsižvelgti į realią papildomai apdrausto savarankiškai dirbančio asmens padėtį, nors jo padėtis yra tokia pati, kaip pagal pagrindinę draudimo sistemą apdrausto savarankiškai dirbančio asmens, kuris moka pagrindinėje draudimo sistemoje nustatyto dydžio įmokas.

Be to, 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretu daroma nuoroda į savarankiškai dirbančius asmenis, kurie moka sumažinto dydžio įmokas, tačiau taip nėra papildomai apdraustų savarankiškai dirbančių asmenų atveju, kurie turi mokėti įmokas, apskaičiuotas pagal taisyklės, taikomas pagal pagrindinę draudimo sistemą apdraustiems savarankiškai dirbantiems darbuotojams, motyvuojant tuo, kad jų pajamos viršija tam tikrą viršutinę ribą (kuri kasmet keičiasi).

2. Nelgybės pagrindas šiuo atveju: 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretas

UF pažymi <...>:

1. 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretas, kuriuo remiasi PARTENA, atsisakydama UF skirti motinystės išmoką, negali būti taikomas; iš tikrųjų jis neatitinka nediskriminavimo principo ir su motinystės apsauga susijusių nuostatų. **(orig. p. 12)**

Konkrečiau 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretu:

1. diskriminuojami ne visą darbo dieną papildomai savarankiškai dirbantys asmenys (mokantys įmokas kaip darbuotojai, apdrausti pagal pagrindinę draudimo sistemą) palyginti su ne visą darbo dieną savarankiškai dirbančiais asmenimis, kuriems savarankiškas darbas yra pagrindinis darbas, nes ne visą darbo dieną savarankiškai dirbantys asmenys, kuriems savarankiškas darbas yra pagrindinis darbas, gauna visą motinystės išmokos sumą, o asmenys, kurie ne visą darbo dieną savarankiškai dirba papildomai ir kurie turi mokėti įmokas į pagrindinę draudimo sistemą, negauna motinystės išmokos.

Ši diskriminacija turi būti nagrinėdama kartu su motinystės apsauga, numatyta 1992 m. spalio 19 d. Direktyvoje 92/85/EEB dėl priemonių, skirtų skatinti, kad būtų užtikrinta geresnė nėščių ir neseniai pagimdžiusių arba maitinančių krūtimi darbuotojų sauga ir sveikata, nustatymo, kurioje tvirtinta

pareiga išlaikyti darbo užmokestį ir (arba) skirti atitinkamą pašalpą darbuotojoms motinystės atostogų laikotarpiu; atitinkamą pašalpą gauna tik savarankiškai ne visą darbo dieną dirbančios darbuotojos, kai savarankiškas darbas yra jų pagrindinis darbas.

2. sukuriama tiesioginė darbuotojų, visą darbo dieną dirbančių pagal darbo sutartį ir kartu dirbančių savarankiškai, diskriminacija palyginti su pagal darbo sutartį visą darbo dieną dirbančiomis darbuotojomis, nes tik pastarosioms skiriama atitinkama pašalpa.
2. Per motinystės atostogas UF gavo motinystės išmoką pagal 1994 m. liepos 14 d. įstatymą dėl privalomojo sveikatos draudimo ir išmokų. Kalbant konkrečiai, ji gavo procentinę savo darbo užmokesčio dalį, apskaičiuotą atsižvelgiant į jos darbą pagal darbo sutartį ne visą darbo dieną, t. y. 3 458,54 euro (neatskaičius mokesčių) už tris motinystės atostogų mėnesius, t. y. apytiksliai 1 000 eurų (atskaičius mokesčius) per mėnesį.

Šiuo laikotarpiu (ir iki 2010 m. gruodžio mėn.) ji toliau mokėjo socialines įmokas kaip papildomai savarankiškai dirbantis darbuotojas. Šiuo pagrindu sumokėtos socialinės įmokos buvo apskaičiuotos atsižvelgiant į savarankišką veiklą, kai ji yra pagrindinis darbas (t. y. 1 058 eurai per ketvirtį).

Vis dėlto, motinystės atostogų laikotarpiu ji nebegavo jokių pajamų iš savarankiškos veiklos, nes ji nutraukė darbinę veiklą, kad galėtų rūpintis savo vaiku per motinystės atostogas.

Be to, kaip pažymėta anksčiau, per visą motinystės atostogų laikotarpį savarankiškai dirbantis asmuo privalo toliau mokėti socialines įmokas, *a fortiori* kai, kaip tai buvo UF atveju, motinystės atostogų laikotarpis patenka į du ketvirčius (2006 m. 1 ir 2 ketvirčiai), per kuriuos savarankiškai dirbantis asmuo dirba tiek iki motinystės atostogų, tiek ir joms pasibaigus.

Taigi siekdama papildyti savo kaip ne visą darbo dieną pagal darbo sutartį dirbančios darbuotojos kompensuojamąsias pajamas UF pateikė prašymą, siekdama gauti motinystės išmoką pagal 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretą dėl savarankiškai dirbančių asmenų išmokų draudimo ir motinystės išmokų draudimo. (**orig. p. 13**)

- 3 PARTENA atsisakė jai skirti šią išmoką, motyvuodama tuo, kad minėto Karaliaus dekreto 97 straipsnyje numatyta, kad tokia motinystės išmoka sumažinama tokia išmokų suma, kurios asmuo, turintis teisę į išmokas, gali prašyti pagal konsoliduotą 1994 m. liepos 14 d. įstatymą dėl privalomojo sveikatos draudimo ir išmokų.

Remiantis PARTENA argumentais, darbuotoja, besinaudojanti teise į sveikatos (negalios) draudimo išmoką (šiuo atveju – motinystės išmoką), kuri dirba keliose darbo vietose ne visą darbo dieną (šiuo atveju – pagal darbo sutartį ir savarankiškai) ir moka socialines įmokas už abi, gali gauti tik sumažintą

motinystės išmoką, atsižvelgus tik į vieną iš ne visą darbo dieną vykdomą profesinę veiklą (šiuo atveju – sumažintą savo atlyginimo, gaunamo iš darbo pagal darbo sutartį, dalį).

Be to, ta darbuotoja privalo nutraukti bet kokią kitą veiklą, tačiau ji negali gauti motinystės išmokos, susijusios su visa darbine veikla.

Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad sumažinta motinystės išmoka, skirta darbuotojai, dirbančiai dvejuose darbo vietose, kiekvienoje iš jų – ne visą darbo dieną, ir mokančiai socialines įmokas, susijusias su kiekvienu iš tų darbo vietų, negali būti laikoma išmoka, suteikiančia galimybę minėtai darbuotojai patenkinti savo ir savo vaiko poreikius, užtikrinant geras sveikatos sąlygas ir tinkamą pragyvenimo lygį.

PARTENA, atsisakydama išmokėti UF šią vienkartinę išmoką, užkirto kelią UF gauti *in concreto* tinkamą pašalpą, susijusią su jos motinystės atostogomis, nors faktiškai įmokas ji mokėjo pagal dvi socialinės apsaugos sistemas – kaip pagal darbo sutartį dirbanti ir kaip savarankiškai dirbanti darbuotoja.

Teismas pritaria šiems pareiškėjos pateiktiems paaiškinimams.

Jis mano, kad jais atsižvelgta į Europos Sąjungos Teisingumo Teismo, kuris 2017 m. spalio 5 d. nutartimi prejudicinį klausimą pripažino <...> akivaizdžiai nepriimtiniu <...>, pastabas [pakartotinai išdėstomi motyvai, kuriais remdamasis Teisingumo Teismas prašymą pripažino nepriimtiniu]

Taip pat reikia priminti, kad Europos Sąjungos Teisingumo Teismas savo nutartyje nutarė: „*Vis dėlto reikia pažymėti, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas išsaugo galimybę pateikti naują prašymą priimti prejudicinį sprendimą, kai galės pateikti Teisingumo Teismui visą informaciją, kuria remdamasis pastarasis galėtų priimti sprendimą*“. (orig. p. 14)

Teismas mano, kad taip ir yra: kaip jau buvo konstatuota, ieškovės pateiktuose paaiškinimuose atsižvelgta į Teisingumo Teismo pastabas, taigi, reikia pateikti du toliau nurodytus prejudicinius klausimus.

REMDAMASIS ŠIAIS MOTYVAIS,

Teismas

<...>

1. **teikia** Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šiuos du prejudicinius klausimus:

[1.] „Ar 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretas dėl savarankiškai dirbančių asmenų ir jiems padedančių sutuoktinių išmokų draudimo ir motinystės išmokų draudimo pažeidžia Pagrindinių teisių chartijos 21 ir 23 straipsnius, 1992 m. spalio 19 d. Tarybos direktyvą 92/85/EEB dėl priemonių, skirtų

skatinti, kad būtų užtikrinta geresnė nėščių ir neseniai pagimdžiusių arba maitinančių krūtimi darbuotojų sauga ir sveikata, nustatymo, 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/54/EB dėl moterų ir vyrų lygių galimybių ir vienodo požiūrio į moteris ir vyrus užimtumo bei profesinės veiklos srityje principo įgyvendinimo (nauja redakcija), 1986 m. gruodžio 11 d. Direktyvą 86/613/EEB dėl vienodo požiūrio į vyrus ir moteris, kurie verčiasi savarankiška darbo veikla, įskaitant žemės ūkyje, principo taikymo ir dėl savarankiškai dirbančių moterų apsaugos nėštumo ir motinystės metu ir Bendrąjį susitarimą dėl darbo ne visą darbo dieną, įgyvendintą 1997 m. gruodžio 15 d. Tarybos direktyva 97/81/EB dėl darbo ne visą darbo dieną, nes jame nenumatyta motinystės atostogų laikotarpiu tinkama pašalpa savarankiškai dirbančiam darbuotojui, papildomai dirbančiam ne visą darbo dieną, tačiau mokančiam įmokas, kurias moka pagrindinėje darbo vietoje dirbantis darbuotojas, nors savarankiškai dirbanti darbuotoja, ne visą darbo dieną dirbanti pagrindinėje darbo vietoje, gauna visą motinystės išmokos sumą?

- [2.] Ar 1971 m. liepos 20 d. Karaliaus dekretas dėl savarankiškai dirbančių asmenų ir jiems padedančių sutuoktinių išmokų draudimo ir motinystės išmokų draudimo pažeidžia Pagrindinių teisių chartijos 21 ir 23 straipsnius, 1992 m. spalio 19 d. Tarybos direktyvą 92/85/EEB dėl priemonių, skirtų skatinti, kad būtų užtikrinta geresnė nėščių ir neseniai pagimdžiusių arba maitinančių krūtimi darbuotojų sauga ir sveikata, nustatymo, 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2006/54/EB dėl moterų ir vyrų lygių galimybių ir vienodo požiūrio į moteris ir vyrus užimtumo bei profesinės veiklos srityje principo įgyvendinimo (nauja redakcija), 1986 m. gruodžio 11 d. Direktyvą 86/613/EEB dėl vienodo požiūrio į vyrus ir moteris, kurie verčiasi savarankiška darbo veikla, įskaitant žemės ūkyje, principo taikymo ir dėl savarankiškai dirbančių moterų apsaugos nėštumo ir motinystės metu ir Bendrąjį susitarimą dėl darbo ne visą darbo dieną, įgyvendintą 1997 m. gruodžio 15 d. Tarybos direktyva 97/81/EB dėl darbo ne visą darbo dieną, nes jame nenumatyta tinkama pašalpa motinystės atostogų laikotarpiu darbuotojui, dirbančiam – pagal darbo sutartį ir kartu savarankiškai – visą darbo dieną, nors savarankiškai visą darbo dieną dirbanti darbuotoja gauna visą motinystės išmokos sumą?“ (orig. p. 15)

2. <...> [pakartojama pateikta informacija]

<...>

[Bylos nagrinėjimo sustabdymas]